

РЕШЕНИЕ

№ 1139

гр. София, 19.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 71 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РОСИЦА В. ИВАНОВА
СТОЙЧЕВА

при участието на секретаря КАЛИНА Д. АНГЕЛОВА
като разгледа докладваното от РОСИЦА В. ИВАНОВА СТОЙЧЕВА
Гражданско дело № 20221110142265 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 411, ал. 1 от КЗ за признаване за установено съществуването на паричноължение в размер на сумата от 3779,59 лв., представляваща 1/2 част от стойността на платено застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“ съгласно полица № /валидна към датата на ПТП/ за причинени вреди по лек автомобил „.....“ с рег. № от ПТП, настъпило на 31.01.2017 г. в Б,, ведно със законната лихва от 25.01.2022 г. /датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК/ до окончателното плащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на паричноължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 3489/2022 г. по описа на СРС, 71 състав.

Ищецът АД твърди, че на 31.01.2017 г. около 15.50 часа в Б,, при управление на товарен автомобил марка “.....”, модел “.....”, с рег. №, с прикрепено към него ремарке с рег. №, водачът е реализирал ПТП, като е увредил лек автомобил марка “.....”, модел “.....”, с рег. № В следствие на ПТП-то са настъпили имуществени вреди. За настъпилото пътнотранспортно произшествие е бил изготвен Протокол за ПТП от съответните компетентни органи в Щетата по увредения лек автомобил е била определена на база представени фактури и калкулация, като е предявена по претенция Зелена карта от А..., като същата е била заплатена в размер на левовата равностойност в размер на 7 559,18 лв. С доклади по щета, АД е одобрило да се изплати сума като същата е заплатена чрез преводни нареждания за кредитен превод от 08.05.2018 г. и от 13.08.2019 г.

Ищецът сочи, че към датата на събитието за товарен автомобил марка “.....”, модел “.....”, с рег. № е действал договор заължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена със АД, полица №, със срок на действие от 04.02.2016 г. до 03.02.2017 г.

С изплащането на застрахователното обезщетение АД на основание чл. 411

от КЗ във връзка с чл. 45 от ЗЗД е встъпил в правата на застрахования собственик на увреденото МПС срещу застрахователя поължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите на ремарке с рег. № полица издадена от „.....“ АД №, със срок на валидност от 04.02.2016 г. до 03.02.2017 г. за 1/2 от изплатеното застрахователно обезщетение.

Тъй като събитието е настъпило на територията на, в този смисъл е и Съдебното Решение наия от 27.10.2010 г., , 27.10.2010 - IV ZR 279/08, видно от което застрахователят на ремаркетото съгласно чл. 59, параграф 2, изречение 1 VVG a.F. /Застрахователния кодекс на ./ трябва да поделят полвината от щетите. Причината за това е, че двете застрахователни компании заедно формират двойна застрахователна полица, тъй като комбинацията от влекач и ремарке трябва да се разглежда като една оперативна единица. Съгласно параграф 7,17,18 StVG собствениците и водачите на ремарке също трябва да носят отговорност за участието им, което трябва да бъде определено за композицията на влекача и ремаркетото като оперативна единица. Тъй като водачът Н М е управлявал и двете превозни средства, видно от мотивите на горесцитираното съдебно решение трябва да важи и застрахователното покритие на двете превозни средства. В настоящия случай застрахователното покритие на двете страни се разпростира, за да покрие цялата щета от злополуката, така че всяка страна трябва да понесе полвината от отговорността. В този смисъл е и съдебната практика на Върховния Съд във Федерална е подложена на преюдициално запитване съгласно чл. 267 ДФЕС, относно приложимото право пред Съда на Европейския Съюз. Съдебното решение потвърждава прилагането на немското право, в случай на ПТП на територията наия.

С писмо „.....“ АД е било поканено да заплати 1/2 от изплатената сума по ликвидационна преписка № 0000-1709-17-610417, като за същата ответното дружество се е произнесло с мотивиран отказ.

По образувано ЧГД № 3489/2022 г., 71 с-в. съдът е издал заповед за изпълнение, която е възразена в законоустановения срок. Предвид това, ищецът е предявил настоящия установителен иск с оглед разпоредбата на чл. 415, ал.1 от ГПК.

Предвид изложените обстоятелства ищецът АД моли съда да приеме за установено, „.....“ АД дължи на АД сумата от 3 779,59 лв. - главница, представляваща 1/2 част от стойността на платено застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва от 25.01.2022 г. /датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК/ до окончателното плащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на паричноължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 3489/2022 г. по описа на СРС, 71 състав.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът „.....“ АД не е подал отговор на исковата молба. След насрочване на делото за о.с.з. ответното дружество е депозирало становище по исковете, с което оспорва иска по основание и размер. Не оспорва качеството си на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ по отношение на ремарке с рег. № към момента на настъпване на процесното ПТП – 31.01.2017 г. Поддържа, че съгласно решение от 21.01.2016 г. по съединени дела С-359/14 и С-475/14 отношенията между влекача и ремаркетото следва да се уредят по реда на Регламент № 593/2008 г. – РИМ I и Регламент № 864/2007 г. - РИМ II, а именно: според правото на държавата – членка по местоживеене на виновния водач, а не по мястото на настъпване на произшествието. В тази връзка посочва, че съгласно приложимия в настоящия случай чл. 479, ал. 1 КЗ стойността на вредите следва да бъде възстановена изцяло от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на теглещото моторно превозно средство, поради което липсва основание за ангажиране на отговорността му. Оспорва претенцията и по размер. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявения иск. Претендира и разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна: По иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 411, ал. 1 КЗ. Встъпването в правата на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, който е обезщетил увредения в изпълнение на поети от него с договор за имуществено застраховане „Гражданска отговорност“ължения, срещу застрахователя по имуществена застраховка „Гражданска отговорност“ на делинквента, се обуславя от осъществяването на следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане с ищеца по отношение на влекач „.....“, модел „.....“, с рег. №, в срока на застрахователното покритие на който вследствие виновно и противоправно

поведение на водача на същия да е настъпило застрахователно обезщетение – ПТП; заплащане на застрахователното обезщетение в полза на собственика на увредения автомобил в размер на действителните вреди; да е сключен договор за имуществено застраховане с ответника по отношение на посоченото ремарке с рег. № Страните не спорят, че на на 31.01.2017 г, около 15.50 часа в Б,, при управление на товарен автомобил марка “.....”, модел “.....”, с рег. №, с прикрепено към него ремарке с рег. №, водачът е реализирал ПТП, като е увредил лек автомобил марка “.....”, модел “.....”, с рег. №, както и, че в качеството си на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ в изпълнение на договорното сиължение ищецът е заплатил застрахователно обезщетение в размер на 7559,18 лв. в полза на собственика на увредения автомобил. Нещо повече, за тяхното осъществяване свидетелстват и събраните по делото писмени доказателства – застрахователна полица за застраховка „Гражданска отговорност“, сключена с АД, по силата на която за периода от 04.02.2016 г. до 03.02.2017 г. ищецът е поелължение да носи риска от настъпване в правната сфера на застрахованите лица на гражданска отговорност за причинени на трети лица имуществени или неимуществени вреди при управлението или по повод притежаването на влекач “.....”, модел “.....”, с рег. №; извадка от публичния регистър на Гаранционния фонд, според която към 31.01.2017 г. по отношение на ремарке с рег. № е бил налице действаща застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника АД, в който период на валидност е настъпило ПТП-то, протокол за ПТП от 31.01.2017 г., съставен от длъжностно лице при Полицейско управление, в който е удостоверено настъпването на ПТП с участието на влекач “.....”, модел “.....”, с рег. № и прикачено към него ремарке с рег. №, управлявани от Н М, както и лек автомобил марка “.....”, модел “.....”, с рег. №, управляван от М В А, вследствие на което на същите са били причинени материални вреди, експертен доклад, опис по щета, фактури, както и нареждания за кредитен превод, удостоверяващо заплащането от ищеца на сумата от 7559,18 лв. в полза на собственика на увредения автомобил във връзка с предявена по претенция Зелена карта щета, както и изводите на приетото по делото без оспорване от страните заключение на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза, въз основа на които, преценявайки ги съвкупно с данните, които се извличат от писмените доказателства по делото, обсъдени по[1]горе, действително може да се направи извод, че в срока на застрахователно покритие по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ - на 31.01.2017 г, около 15.50 часа в Б,, при управление на товарен автомобил марка “.....”, модел “.....”, с рег. №, с прикрепено към него ремарке с рег. №, водачът е реализирал ПТП, като е увредил лек автомобил марка “.....”, модел “.....”, с рег. № В следствие на ПТП-то са настъпили имуществени вреди, описани подробно в приложените документи по делото. По делото не се спори, че съобразно Застрахователния кодекс на застрахователят на влекача и застрахователят на ремаркетото поделят половината от сумите за обезщетение за причинените от виновното поведение на водача щети – арг. чл. 59, § 2 от същия, в какъвто смисъл са и изложените от ищеца АД твърдения. В случая, спорните по делото въпроси касаят две групи обстоятелства, а именно: 1/ начина на определянето на размера на претендираното регресно взе.....е и 2/ кое е приложимото право към отговорността на страните – по мястото на настъпване на процесното ПТП /Застрахователният кодекс на/ или по мястото на постоянно местоживее на виновния водач /КЗ на Република България/. Най-напред съдът намира, че дължимото обезщетение за вреди следва да се определи по цени в, тъй като увредения лек автомобил марка “.....”, модел “.....”, с рег. №, е собственост на чуждестранно лице и поправянето на същите е извършено именно в Ето защо, съдът възприема установените от представените по делото фактури и доказателства за заплащане размери, заплатени от застрахователя - ищец, а не средните пазарни цени в Република България, посочени от вещото лице по съдебно[1]автотехническата експертиза. Съобразяването на средните пазарни цени в Република България не би довело до пълно обезщетяване на настъпилите вследствие на процесното ПТП вреди. На следващо място по основния спорен въпрос между страните относно приложимото право към отговорността им съдът споделя актуалната съдебна практика, застъпена в решение № 685/30.03.2022 г., постановено по в. гр. д. № 10877/21 г. по описа на СГС, III-Б състав, а именно: че според Решение на Съда на ЕС от 21.01.2016 г. по съединени дела C-359/14 и C-475/14, при пътнотранспортно произшествие, причинено от теглещо превозно средство, снабдено с ремарке, приложимото право спрямо регресния иск на застрахователя на теглещото превозно средство, който е изплатил обезщетение на пострадалия при произшествието, предизвикано от водача на това превозно средство, срещу застрахователя на тегленото при произшествието ремарке, се

определя съгласно чл. 7 от Регламент № 593/2008 г. (Регламент „Рим I“), ако правилата на деликтната отговорност, приложими спрямо това произшествие по силата на чл. 4 и следващите от Регламент № 864/2007 г. (Регламент „Рим II“) предвиждат разделяне наължението за поправяне на вредите, т. е. предвиждат отговорност на собственика или държателя на ремаркетото наред с отговорността на собственика или ползвателя на теглещото превозно средство за възстановяване на вредите на пострадалото лице. В т. 54 от горепосоченото решение изрично се посочва, чеължението на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ да обезщети причинена на пострадало лице вреда не произтича от настъпването на самата вреда (чийто фактически състав, но и кръга лица, отговорни за обезщетяване на вредата, действително се определят според приложимото право по чл. 4 и следващите от Регламент „Рим II“), а от договора, който го обвързва с отговорното застраховано лице, а в т. 61 и 62 от същото се посочва, че на първо място следва да се определи по какъв начин следва да бъде разпределено обезщетението за претърпените вреди в полза на пострадалото лице между водача и собственика на теглещото превозно средство, от една страна, и от друга страна, държателя на ремаркетото, в съответствие с правилата на приложимото национално право по силата на Регламент „Рим II“, а на второ място следва да се определи, в съответствие с чл. 7 от Регламент „Рим I“, кое е приложимото право спрямо договорите за застраховка, сключени между застрахователите – ищци в главните производства, и съответните застраховани от тях лица, за да се прецени дали и в каква степен тези застрахователи могат по пътя на суброгацията да упражнят правата на пострадалото лице спрямо застрахователя на ремаркетото. От изложеното следва, че чл. 7 от Регламент „Рим I“ се прилага в случаите, в които правилата на деликтната отговорност, приложими спрямо произшествието по силата на чл. 4 и следващите от Регламент „Рим II“, предвиждат разделяне наължението за поправяне на вредата. Настоящият случай е именно такъв – приложимото материално право в отношенията между пострадалия и застрахователя е това на, което предвижда разделяне на отговорността между застрахователя на влекача и застрахователя на ремаркетото, поради което и приложимото материално право в отношенията между застрахователите на влекача и на тегленото от него ремарке следва да се определи по реда на чл. 7 от Регламент „Рим I“. В случая обаче, доколкото в частност страните не са избрали приложимо право и няма съмнение, че двамата застрахователи имат обичайно местопребиваване на територията на Република България, то приложимо се явява българското право, а отделно от това следва да се посочи, че и двете застраховки саължителни по смисъла на чл. 7, § 4 от Регламент „Рим I“, като именно КЗ на Република България регламентира кактоължението за сключване на застраховките - чл. 483 КЗ, така и обема на застрахователното покритие по тях, в т. ч. покритите рискове при застраховки „Гражданска отговорност“ от притежаване и използване на ремарке - чл. 479 КЗ. Съгласно разпоредбата на чл. 479, ал. 1 КЗ /приложимо право съгласно чл. 7 от Регламент „Рим I“/, вреди, нанесени от ремарке, което е свързано с моторно превозно средство и е функционално зависимо от това моторно превозно средство по време на движение, и/или когато то се е откачило по време на движение, се покриват от застрахователя поължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, свързана с притежаването и ползването на теглещото моторно превозно средство. Следователно, отговорността на ответника по процесния договор за застраховка „Гражданска отговорност“ не включваължение за обезщетяване на вреди, нанесени при движение на ремаркетото от теглещо превозно средство, както е в настоящия случай. Ето защо, предявеният от АД срещу „АД, в качеството му на застраховател на гражданската отговорност на тегленото ремарке, иск с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 411 КЗ за сумата от 3779,59 лв., представляваща 1/2 част от стойността на платено застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“ съгласно полица № за причинени вреди на лек автомобил марка “.....”, модел “.....”, с рег. №, вследствие на ПТП от 31.01.2017 г., е неоснователен и следва да се отхвърли изцяло.

По отговорността за разноски:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК в полза на ответника се следва юрисконсултско възнаграждение от 100,00 лв., отнасящо се единствено за настоящото исково производство, доколкото съдът е обвързан от изявлението на представителя на страната в съдебно заседание, който претендира такова единствено в настоящото производство, но не и за производството по ч. гр. дело № 3489/2022 г. по описа на СРС, 71 състав. Съдът определи същото в минимален размер на основание чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от

Наредбата за заплащането на правната помощ, като съобрази липсата на фактическа и правна сложност на делото, както и вида и обема на извършената дейност от пълномощника му. Като съдът констатира, че не е представен списък по чл. 80 от ГПК.

При този изход на спора сторените от заявителя – ищец разноски следва да останат за негова сметка.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. срещу „.....“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 411, ал. 1 КЗ за признаване за установено съществуването на паричноължение в размер на сумата от 3779,59 лв., представляваща 1/2 част от стойността на платено застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“ съгласно полица № за причинени вреди на лек автомобил марка “.....”, модел “.....”, с рег. №, вследствие на ПТП от 31.01.2017 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 25.01.2022 г. до окончателното плащане, за която сума по ч. гр. дело № 3489/2022 г. по описа на СРС, 71 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

ОСЪЖДА АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр., **да заплати на** „.....“ АД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, **сума в размер на 100,00 лв.**, представляваща юрисконсултско възнаграждение в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____